

ΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Λ. ΠΙΕΡΡΗ

MONON ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΛΟΓΩΝ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ Ουσία της Δημοκρατίας είναι η απομική ελευθερία

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΟΙΚΤΑ, ΦΥΣΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Πάρκει εν γενει αφ ενος
ένας τυπικός τρόπος να
βλέπεις τα πράγματα, και
αφ' ετέρου ένας πολύ
διαφορετικός ουσιαστικός
τρόπος να τα καταλαβαίνεις.
Ο πρώτος βρίσκεται

Ο πρώτος βασίζεται στην παρακολουθήση ορισμένων εξωτερικών χαρακτηριστικών της φωνομελογίας τους. Ο δεύτερος τα συλλαμβάνει «τεκ των έων, ευρίσκοντας την εσωτερική λογική της μπαρόζης τους». Με αυτή τη διάκριση δεν υπονούν την πλήρη απαρχήν των “τύπων”: υπόρκουν και ουσιώδεις τύποι, αυτοί που ορίζουν τους κανόνες ενός “παικνιδιού”. Η σημβρώπινη δραστηριότητα, για πολλούς, και οι ασθράφτως λόγους, χρειάζεται ένα δεδουλέμενο και (αστική) σταθερό πλαίσιο για την αποδοτική άσκησή της.

Άλλο το κανονιστικό πλαίσιο

εφτάται σα πηγες ουσιών κατανόητης μόλις και πόρων στα δάφνορα μέλη του, τελικά δηλαδή στα άτομα, σύμφωνα με την αίσια τους, δηλαδή με την ικανότητά τους να παράγουν και να επιτυχώνται. Εδώ ευρίσκεται η ρίζα της μη ανταγωνιστικότητας των εισαγόμενων τε-

εγκληματικού ρεα του ή αντορά-
ση του πνευτικού κατεστημένου απέ-
νοντι στην προβλήματα της επιδει-
νούμενης βαθύτατης κρίσης της
χώρας. Η αντίδραση αυτή έχει δυο
κύριους άξονες. Υπάρχει, πρώτον,
η απόλειτη προσπάθεια διόρθωσης
της κακοδινίας και της αστατικό-

της κακοδιαίωσης και της συνεπακόλουθης διαφρωτικής αγκώνωσης, στρεβλώσεων και δυσάετορήσεων του αυτιώματος, με τη θεραπεύτηρη κατέναυγκάση κανόνων, περισσότερων και βαρύτερων. Η ιδέα είναι ότι για την αποτυχία φτιέται κέδρος φορά το πλαισίο, όχι γιατί είναι αφύσικα βαρύ, αλλά γιατί πειραϊζόμενη ανεπιρροκής κανόνες παρεμβατικού ελέγχου της ανθρώπινης δραστηριότητας. Με μεγαλύτερα και "ωκατό" κατεύθυ-

νηπικό, υποστρέφει το πηγετικό κατεστήμαντο, όλα σε πάνω καλά.
Σύμφωνα με αυτή τη νοοτρι-
αντιληψή, τίποτε δεν πρέπει να μέ-
νει εκτός κατευθυντικού ελέγχου:
κάθε ληφθείρεια απόβαντης επι-
λογής πρέπει να αυλαργείται σε
ένα περιήλιο πλέγμα περιπτώσεων
και υποπεριπτώσεων. Γιατί όπου ο
κατευθυντικός του κατεστήμαντον
δεν μπορεί να σταθεί άμεσα με
κατεύθειαν εντολές, γίνεται έμμεσα
με την οικοδόμηση ενός γιγαντιαίου,
θελούν και εξαντλητικού πλαισίου.
Όμως με τη συσσωρεύση κανόνων
επί κανόνων, και τη "μεταρρυθμι-
στική" δύσβάση του κανονιστικού
πλαισίου με δάλο λεπτομερέστε-
ρο, δεν χτυπείται η ρίζα του κα-
κού, αλλά αντιθέτως δυναμίζεται.
Πρόκειται για χαρακτηριστικό φαι-
δρού κίρκου.

Η συνήθης δικαιολόγηση εκ μέρους παρεμβατικών γηγεντικών κατετημένων πολιτικής εξουσίας για τους αφύπακους και βαρείς περιοριζούσας ελευθερίας κινήσεων που συγχρότουν και επιβάλλουν στην κοινωνία, ήταν άντι αυτού γίνεταν για την προστασία του κοινωνικού συνόλου, ή της κοινωνίκης υγείας, ή των οδηγητών πορειών και αμάδων. Ο αναιδής βερμπολίσμος συνάντησε εκτείνεταιώς νάστε καλύπτει και την προστασία του λαού, του έθνους, της παράδοσης, της ποιότητας, των πνευματικών και ήγιεινών αξιών και άλλων τέσσερας ηρηκρών. Όλα αυτά είναι προφάσεις εν αφροτίπαι, ή καὶ οἰσπόδειν είναι και προκτική και θεωρητική. Δεν θα έωσαν εδώ πιο βαθύτερη φιλοσοφική διάρθρωση του ζητήματος. Άλλα

κατόφωρα διπλανώνται εμπειρικά
που με την ελεύθερη δράση των
απόγονων η κοινωνία αφελίται στο
συνόλο της. Συστατικές δομικές
δινοσιταιργίες δεν προβρέχονται
ποτέ από ένα ελαφρύ και φυσικό
πλάσιον κανόνων, αλλά αντιθέτως
από το βάρος και την τεγνητήτη
των κανονιστικών. Όπου επι-
κρατούν οι ιεροδοτίμες βρέφος κα-
τευθυντικόμοι το κοινωνικό σύνολο
βλέπει να μαρτίνεται ο τόνος του,
να πέφτει η απόδοσή του και να
εξευτελείται το έργο του σε μια
γενικευμένη ύφεση. Η κοινωνική συ-

γνητικό πολιτικό κατεστέμα. [Έτσι παρίσταμε] η Βυζαντίη Αυτοκρατορία! Όσο για τα αδυνατώπερα μέρη του συνόλου, εκεί εκρίβων πέφτει το κύριο βάρος της δυσλειτουργίας του συστήματος: συμπληρώνται οι ασφυκτικά, για να διορθωθεί κάποια η μικρή απόδοση της κοινωνικής „μηχανής“. Κερδίζουν συνολιστικά οι προστατευόμενοι και φίγιες που νέγονται κατά βαθμός παρασημοτικά, ελών πολιτικής εξουσίας την οικονομική δραστηριότητα. Στον κατευθυντικό προστατευτισμό κερδίζουν πάντα οι υπαλληλοί να της δυσλειτουργίας και κάνουν τα ανενδύνα μήματα της. Είναι και αυτό απόδειξη της νοσηρότητας του συστήματος.

εις έπαθλον τελετήν την προστάσιαν των ρεβεκθιανών γηγετικών κατεστημένων είναι προφανώς ανεδαφικές. Το κοινωνικό σύνδολο έναν καλύ στόχο τόνος του είναι υψηλός και τα έργα του έχει μέρεθος. Η κοινωνική συνοχή εντείνεται με τον δημιουργικό κόντραγνωντος που προκύπτει από τη φυσική τάση των στάσιμων για μεγιστή αυτοπραγμάτωση. Τα αδύνατα να πετύχεται στρώματα αραιόλινων ή στον ικανοτήτα να καταλήγονται έκουν τους κατάληπτους ρόλους. Η ιδεολογία του προστάτευτισμού καλύπτει την πραγματικότητα πορεψιμότου και κατευθυντισμού. Η υποτιθέμενη προστασία των πολιλών αδύνατων τέρων καταλήγει να είναι προστασία στις των προνομιών των συνικών τέρων. Και του γηγετικού κατεστημένου του ίδιου βεβαίως.

φορκτικός και του παρεμπλαστικού
βλέπουν την κοινωνία σαν αδράνια
αγελάδα: θέλουν να την κατεύθυν-
νουν και να την αρμέγουν. Η αγε-
λάδα όμως αντιτίθεται. Βρίσκεται
πάνω για παρακάμψη του εράρθρου
το έλεγχο της εξουσίας. Την ελεύ-
θερη δραστηριότητα της κοινω-
νίας υπό ταθεώσαντα συναλλεγήματα
παρεμπλαστικού το εξουσιαστικό
κατεστημένη πην βαπτίζει παρα-
δραστηριότητα. Ακούμε, και γελά-
με, τις φαιδρές διαμορφώσεις πρι-
νας ανδροκοπικής ελεγχοκρατίας για
παροικονομία, παροκεπαδισμό, πα-
ραδημοσιογραφία, παροπαλιτισμό
κ.λ. Μίαν είναι όμως η απόλυτη αλή-
θεια: η φύση αυτή πουέται να κάνει
Θα το κάνει - και αλιούσιον δι' αυ-

Ελευθέρως δε τά τε προς
το κοινόν πολιτεύομεν και
ες την προς αλλήλους των
καθ' ημέραν επιπτεδυμάτων
υποψίαν. Θουκυδίδης
(Περικλέους Επιτάφιος)
Β, 37

Υπόθεσις μεν ουκ
της δημοκρατικής πολιτείας
ελευθερία... ελευθερίας δε εν
μεν το εν μέρει ἀρχεσθα
και ἀρχει... εν δε το ζην ω
βούλεται τις. Αριστοτέλης
Πολιτικά, Ζ, 1317 α40-β17

ποι που πιστεύουν ότι ο "Ευρωπαϊκός Ρωμανισμός" ΜΑΣ συμφέρει! Πιστεύουν;

Όχι βέβαια - απλώς ΤΟΥΣ σημ-
φέρει. Και ούτε αυτό παί, κάρι και
στη γενική αντιεμβολάρη των συ-
στημάτων που ο νέος αιώνας ευαγ-
γελίζεται και θα αποκαταστήσει σε
μια πολλαπλά καταπιεσμένη συνθ-
πότηρα που διψά για ελευθερία.
Πάνω από όλα πρέπει να συντίθεται
η κοινωνία μας να λέει και να ακούει
την στολήρη αλλά λυτρωτική ολή-
θεια.

Δια επιλεκτικά συγκεκριμένα παραδείγματα του κακού που έχει κάνει ο νοσηρός κανονιστικόμός στη χώρα.

τηλεοπτικών δικτύων είναι αναμφίβολα σε ιδιότερα χαρηλό πετρέο, από οποιηδή στην κινηματογράφηση πήγαν φόρητης, ηράκρισης σημαίσεως γεγονότων, εγκύρου σχολιασμού και γενικής ποιότητας στην ενημέρωση. Προτείνεται λοιπόν να βελτιωθούν με την επιβολή κανόνων που θα τα αναγκάζει να έχουν την ίδια διάρκεια, να εκπέμπονται την ίδια ώρα και να μην επηρεάζονται με τρίτης ακροατικότητας. Το Ρα

διοικητικόπικο Συμβούλιο ή κάποια άλλη "σενέάρθητη διοικητική αρχή" πιθανότατα θα καθορίζει μέρας ώς ή εμφάνεις και λιγο-πολύ κοινό περιεχόμενο εισήγησης μέσων¹ κώδικα δεοντολογίας². Η αισθητώτης της πόνωνται: Με κανόνες και εξουσίες θα φτάσουν ποιότητα σε ανόητο! Άλλοι όμως πίσω από τους ανόητους θέλουν να κρατήσουν τον κατευθυντήριο έλεγχο της κοινωνίας προς ζημία της και προς (προσωρινό) οφέλος τους. Η πολιτική εξουσίας κάνει ότι, μπορεί (έπομψα λέσι) για το κάλι στην παιδεία, για την βαρύτατα νοούσα πραγματική οικονομία, για την ανίκανη και διεθνοφραγμένη δημόσια διοίκηση, για την τρομοκρατία. Και βεβαίως τίποτε δεν βελτιώνεται, το αντίθετο μάλιστα, η ροή βιβλίων στο τέλμα και οι εξέλιξεις αυτής της δεκαετίας με αυτήν την πορεία προσωπιλγόνται δυσμενέστατες. Και βεβαίως η υποτίθεμένη προσπάθεια της πολιτικής εξουσίας είναι στην άλθος κατεύθυνσης: αύξηση του κανονιστικισμού, αρκείτως καταλυντικός παρεμβατισμός, άμεσος και έμμεσος έλεγχος στην εκπαίδευση, στην πνευματική, στην οικονομία, στη διοίκηση, στη δικαιοσύνη, στα άσκματα ασφαλείας, παντού. Άλλα τα συμπτώματα πρέπει να παρελευθερωθούν ώστε να αναδρόμησην για να δράσουν σποτελεσματικά. Γιατί μόνο το αποτέλεσμα μετρά (όχι η προσπάθεια), και το αποτέλεσμα είναι τελικά μεγάλο εκεί που ο αγώνας είναι ελεύθερος. Ελεύθερος, σγώνως θα πει υπενθύμηση για το αποτέλεσμα, θα πει φωνική αιμορή για καλού, και τημωρία για κακή, απόδοση, θα πει αξιοκρατία. Με τους σικεί αγώνες τίποτα δεν κρίνεται στη σκηνή πραγματικότητα. Γιατί μόνο η ελεύθερια εγγυάται τη βέλτιστη κατανομή ροής και πόρων και έτσι τη μεγίστη πινδόση σε ένα ανικανό παραπομπής πλαίσιο.